

Afscheid

Terwijl ik op een van de laatste zomerse dagen van 2015 op een terrasje een kop koffie zat te drinken kwam er een man langslopen. Hij sjokte wat en had een enigszins bedroefde uitstraling. Dit ritueel herhaalde zich enkele keren, en na de 5de keer sprak ik hem aan, ik weet nog steeds niet waarom, maar ik heb iets met het getal 5.

"Kom eens even zitten, je maakt de indruk of je erg met je ziel onder je arm loop" zei ik hem. "Wat is er aan de hand?"

Hij nam plaats op de stoel naast me en aan het loshangende vel rond zijn armen en benen kon ik zien dat hij behoorlijk wat kilo's was kwijt geraakt.

Misschien was hij wel ernstig ziek?

"Ik ben een tijdje voorzitter geweest bij onze voetbalclub" begon hij zijn verhaal, "maar door mijn werk was ik er op de belangrijkste dagen meestal niet bij en daarom had ik heel vaak het idee dat de leden van de club dat heel erg vonden. Om die reden heb ik bij de laatste ledenvergadering mijn functie neergelegd en hoewel er een zeer goede opvolging is heb ik er toch een apart gevoel aan over gehouden".

"Als alles goed geregeld is moet je toch blij en tevreden zijn" probeerde ik hem iets op te vrolijken.

"Ja dat ben ik ook wel" vervolgde hij zijn verhaal, maar het laatste weekend dat ik nog in functie heb meegemaakt was ons 60 jarig jubileum feest".

"Is het vreselijk uit de hand gelopen dan?"

"Nee, nee, in tegendeel, het was een super mooi weekend, de receptie was oké, vrijdag was er een feestavond, en zaterdag was er een dag voor de jeugd en oud spelers van het eerste elftal en aansluitend voor de hele club een diner in de feesttent".

"Ik hoor alleen maar positieve dingen" antwoordde ik hem. "Waarom ben je dan zo terneergeslagen".

"Het voelt een beetje alsof je kind de deur uit gaat om op eigen benen te gaan staan, je weet dat ze dicht bij is, maar de mooie momenten die je samen hebt gehad thuis behoren tot het verleden en al staat de deur altijd open het is toch anders. Toen ik daar op dat feest stond en zag hoe al die leden, vrijwilligers en ouders van kinderen een grote familie vormden werd ik een beetje overvallen door emotie en moest een heel klein traantje wegpinken en nu een paar dagen later heb ik geen spijt, maar ben wel bang dat ik het heel erg ga missen".

Door mijn eigen ervaringen begreep ik wel dat hij bang was om in een zwart gat te vallen, maar ik heb gemerkt dat bij een club altijd wel wat te doen is en al kun je dan misschien niet de leiding van zo'n groep op je nemen, er ligt altijd wel weer een functie voor je klaar die je verbondenheid met de vereniging in stand houdt.

Dat vertelde ik de man ook, dat hij niet met zijn ziel onder zijn arm moest blijven lopen, maar gewoon het werk dat blijft liggen bij de club op moet pakken, want het gaat er niet om wat je doet, als je maar iets doet, want alleen als je het met de hele club oppak kunnen de meeste dingen een succes worden.

"Weet je wat ik ga doen", zei hij al een stuk opgewekter, "ik ga een stukje schrijven voor bij ons op de site, waarin ik probeer uit te leggen dat ik heel blij ben dat ik voorzitter ben geweest, al was het dan maar een hele korte periode en dat ik heb genoten van alle hoogtepunten en de wat negatieve dingen allang heb verdrongen".

"Goed idee" zei ik hem, "vergeet er niet bij de vermelden dat je de opvolging heel veel succes wenst en dat als het nodig is ze altijd een beroep op je kunnen doen".

Met een glimlach op zijn lippen stond hij op en fluitend liep hij weg, mij alleen achterlatend met een inmiddels redelijk opgelopen rekening van koffie en wat biertjes.

Maar ja, ik had wel iemand weer de goede richting in geduwd, dat was die paar tientjes ook wel weer waard. Het blijven toch bijzondere mensen die afgetreden voorzitters.

Groeten Martin van Milligen.